

dengang antydet af Monrad, og han gennemførte det senere som Indenrigsminister. Det er altså paa ingen Maade Noget, den ærede Rigsdagsmand kan bebrejde den daværende Regjering eller anføre som en Inconsequents ligeoverfor disse Ytringer fra min Side, thi det staaer fuldstændig fast, at det for den Regjering, der dengang var tilstede, vilde have været overordentlig tilfredsstillende, hvis Sagen kunde være gaaet paa den Maade, som man ogsaa fra Rigsdagens Side — det skal jeg gjentage og dermed skal jeg slutte — havde forudsat maatte være den, der maatte gaaes, hvis det skulde føre til et godt Resultat, nemlig, at man ogsaa fra Godseiernes Side vilde være villig til at gaae ind paa det Arrangement, som fra Rigsdagens Side var bragt i Forslag.

J. N. Hansen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

J. N. Hansen: Alt, hvad det ærede Medlem nu anførte som passeret, passerede Altsammen efter Afslaget af 23de Januar fra Regjeringens Side; det var dette Afslag, som foranledigede alt det Følgende, og naar det ikke var kommet, vilde det Hele have seet ganske anderledes ud.

Hall: Det var meget godt, at den ærede Rigsdagsmand kom frem med, hvad han nu fremsatte, thi det giver mig Anledning til at føie endnu bestemtere til, at det er fuldstændig uberettiget, naar den ærede Rigsdagsmand kalder det, der skete den 23de Januar, en Afvisning eller et Afslag. Om hvad der vilde være sket, dersom Regjeringen ikke havde stillet sig saaledes, som den gjorde, kan den ærede Rigsdagsmand gjerne have sin Mening, men der er alligevel Intet, der i fjerneste Maade tyder hen paa, at den daværende Indenrigsminister, om han ogsaa var kommen ind paa Forhandlinger med Udvalget, derved i nogen væsentlig Grad vilde have forandret Stillingen fra Godseiernes Side; Enhver maa vide, at det var meget langt fra at være Til-

fældet. Jeg maa imidlertid paa det Bestemteste gjentage, at det er et Misbrug af Ordet, naar man vil kalde det, der da skete, en Afvisning fra Ministerens Side. Der var fra Udvalgets Side skrevet til ham, at man nu var bleven enig om nogle Grundtræk til Ordningen af den omhandlede Sag, og at man gjerne ønskede at vide, om Regjeringen vilde gaae ind paa disse Grundtræk. Naar Ministeren derpaa svarede — og det er tidligere ordret citeret — at han ikke vilde kunne udtale sig derom allerede af den Grund, at Sagen i sin nærmere Udførelse kunde faae saadanne Former, som kunde blive hindrende for ham personlig, men tillige af den afgjørende Grund, at han stod som midlertidig Minister, og at han derfor maatte ansee det for urigtigt, om han vilde indlade sig paa at udtale Noget i den Henseende, som muligvis kunde være uoverensstemmende med dens Ansættelser, der definitivt blev udnævnt til Minister, saa forekommer det mig, som sagt, at være et Misbrug af Ordet, naar man vil kalde det en Afvisning.

J. N. Hansen: Jeg paastaar, at det var en Afvisning, thi Spørgsmaalet var, om Regjeringen kunde gaae ind paa en Lov udarbejdet paa dette Grundlag, og om Indenrigsministeren vilde conferere med Udvalget om Enkeltighederne. Dette blev fuldstændig nægtet, og det viste sig ogsaa, at Tutein, som var Hovedmanden ved denne Leilighed, tog det for en Afvisning, thi da det var kommet dertil, traadte han tilbage og vilde ikke vedkjende sig de Grundtræk, hvorefter man var bleven enig.

Winther: Det ærede Medlem for Præsts Amts 1ste Valgkreds (Scaventius) kom med en Ytring om, at dette Forslag var kommen drattende ind i Thinget uden nogen Forberedelse. Jeg vil dertil blot bemærke, at jeg troede, at der laa saa at sige i Luften en Tilbøielighed fra de forffjellte Sider til at komme hinanden imøde, og det gjør mig meget vndt, om den Klasse, hvortil det ærede Medlem hører, ude i Landet skulde give sig ud for at ville fremme det gode Forhold mellem de smaa og de store Bønder, men vilde